Ч. 162. Пятниця 20 липня (2 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа німецкої митової тарифи — Ще про істрийский сойм.)

Oesterreichische Volkszeitung наводить розмову свого редактора з одним із високих урядників австрийских о німецкій тарифі митовій. Той урядник сказав, що Німці розчарують ся в своїх надіях, які покладають в новій тарифі, і переконають ся небавком, що вибрали ся не в свій час з виконанем зммаху економічного. Тарифа та що-найбільше стане новим средством аґітацийним для социялістів. Укладаючи тарифу, Німці на нікого не зважали, а вже найменше на Австро-Угорщину. Нема там ні одної позициї, що сьвідчила би о якій прихильности для Австриї. З того скористають вороги потрійного союза, а Угри вже й зачали в тім напрямі роботу. Урядник той закінчив розмову запевненем, що заключенє трактату на підставі тої тарифи просто неможливе.

В істрийскім соймі, що радив сего року в Capo d'Istria, відчитав маршалок заяву меншости, такого змісту: Члени меншости являють ся знов в соймі тому, що скликанє сойму оповіщено в триєстиньскій урядовій ґазеті також в язиках словіньскім і хорватскім, а меншість добачає в тім признанє рівноправности тих язиків з язиком італіяньским. — Коли в часі розправи над проектом правних відносин учителів народних забрав слово п. Спінчіч, счинив ся на ґалериї такий галас, що треба було її опорожнити. Підчас нарад над правительственим предложенем в справі перенесення сойму з Паренцо до Полі, зажадав п. Лаґіня, щоби сю справу передати Раді державній. Коли се внесенє відчитано в перекладі італіяньским, примітав посол, що перевід хибний і перекручує єго гадку, тож треба би єго внесенє відчитати в язиці хорватскім. Публика що в тім часї була знов зібралась на ґалериї, запротестувала голосно против того бажаня. Тоґдї посли меншости вийшли з салї, а й засїданє, яко здекомплєтоване, замкнено.

Рух виборчий.

Дрогобицкий повітовий комітет виборчий скликує передвиборчі віча; до Кропивника нового на пятницю 2 серпня в полудне, до Довгого на суботу 3 серпня в полудне, а до Підбужа на неділю 4 серпня на 4 годину пополудни — і просить о численну участь. (Місце збору подасть ся всюди перед нарадами).

В Тернополи скликує Виділ тамошної „Подільскої Ради" до Тернополя загальні збори своїх членів на день 14 серпня на 1 годину пополудни до комнат „Рускої Бесїди".

Партия кс. Стояловского ставить ось які кандидатури: 1) Бохня — кс. Стояловский, 2) Бжеско — Венґжин, 3) Ряшів — Шаєр, 4) Ніско — Бомба, 5) Ярослав — Цена, 6) Лїманова — Смолчиньский, 7) Величка — інжинер Сколишевский, 8) Тарнобжеґ — др. Володимир Левицкий, 9) Вадовиці і 10) Мисленицї — Бялковский або кс. Шпондер, 11) Бяла і 12) Хшанів — кандидати поки-що незвістні, 13) Хшанів — бувший війт Малоха. З центральним комітетом партия кс. Стояловского мала заключити умову, що в повітах, де людовцї кладуть своїх кандидатів, стояловцї не будуть класти своїх, аби „централъники" могли тим лекше побороти „людовців". Деякі з наведених кандидатів заапробовані також центральним комітетом, а іменно: кс. Стояловский, Бомба, Сколишевский і в мислиницкім повітї Бялковский або кс. Шпондер.

Польский центральний комітет виборчий відбув вчера перед полуднем засїданє, на якім дотеперішна президия піддала ся поновному виборови. Вибрано на ново кн. Любомирского головою, Енджейовича і Козловского заступниками, Райского скарбником, а Ценьского і Меруновича секретарями. З черги вибрано т. з. виконуючий виділ та переведено дискусию над виборчими реляциями, які надійшли з ріжних сторін краю.

12

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).

(Дальше.)

Венедикт притакував мовчки головою.

— Чи ти не замітив — говорив дальше Іван, — що від кількох днів лазить заєдно хтось за нашим паном? Ми в лїсї.... з корчів висуває ся якийсь ледарище, і глядить, в котру сторону ідемо; відпочиваємо в огородї.... котрийсь з хлопців проходжує ся стежками і підглядає, що робимо; сидимо на бальконї вежи.... з долини приглядають ся нам цікаві очи. А той старий пияниця, той бурґраф, перед тиждфизем ще такий приязний, споглядає тепер на нас оком вязничного сторожа. На вічливу мову людску не відповідає цілком, поганець, лише підносить лапу, немов би хотів вхопити за карк і пхнути до тюрми. Щось тут дивного діє ся. Дуже менї здає ся, що ґраф готовить для нас невеселе пращанє.

— Вчера вечером, — відозвав ся Венедикт, не зміняючи постави, — коли ми були з паном Вільгельмом на тарасї в огородї. щось в ясмині зашелестїло. Я скочив, гадаючи, що то може купа, а то сидів, прикучнувши, хлопець кухарки, знаєш, той смердюх з ласичим лицем. Питаю: що тут робиш? а він каже, що глядає за птичими гнїздами. І менї здає ся, що тут для нас щось недоброго діє ся. Найлїпше було би чим скорше утечи з тої розбійничої нори.

— Тому то я й чищу інструменти, щоби рушити в дорогу, — сказав Іван.

— Без нашого пана не можемо тепер покидати Червоного замку. Пан Вільгельм був для нас надто добрий, щоби ми могли єго лишати самого в небезпечній хвили.

— Ну так, певне, — але власна шкіра все милїйша від чужої, хочби найлїпшої, а я не маю цїлком охоти роздумувати над гріхами моєї молодости в казни пана Раймона.

— Роби собі, як тобі вигіднїйше. Що-до мене, то лишу ся при пану Вільгельмі. Але то кажу тобі, драбе, що коли тут погибнемо з паном Вільгельмом, то на тім сьвітї на привитанє вимолочу тебе так по твоїй дурній голові, що й на страшнім суді не позбиреш твоїх підлих клепок. І стану перед Ісусом Христом, і скажу: Господи, ось нужденник, що зрадив свого добродія. Вимір єму справедливість, яка такому шибеникови справедливо належить ся.

Іван жахнув ся.

— Атже я не казав, що пускаю ся в дорогу нинї, завтра — сказав, збираючи інструменти. Слухаючи твої глупої балаканини, гадав би хто, що я гірший від невірного бісурманця.

— То чого гавкаєш без розваги, як сїльский пес, що чіпає ся кождої ноги?

Нараз озвав ся протяжний свист.

— Пан кличе! — крикнув Венедикт і побіг до палати.

За ним поволїк ся поволи Іван, похиливши голову.

Трубадур ходив по своїй комнатї в червоній вежи, з схрещеними на грудях руками. Був блїдий. Єго очи окружали чорні обвідки; уста опали в кутиках. Видко було, що терпів.

Коли появили ся жонґлєри, сказав:

— Возьміть рилцї! Як мушки в лїсї, бренять менї в голові стихи, бажаючи вилетїти з тїсної клїтки на широкий сьвіт Божий.

Поквапно вхопив Іван воскову табличку зі стола.

— Слухаємо — сказав, добувши зза пояса рилець.

А трубадур диктував півголосом:

Солодкий жаль,
Що любов зродила,
Шле пісню в даль
До тебе, ось, мила.
Крізь туги сум
Виджу я твоє біле тїло
Ох, як величає
Єго мій ум.

— — — — — — — — — — — —

Ночами в снї
Уста солоденькі
Радби пригорнути
Й тїло біленьке.
І думаю тихцем:
Колиб так любив Христа,
До неба живцем
Взялиб бандуриста.

Новинки.

Львів дня 1 го серпня 1901.

— Леґітимациї зелізничі для емеритів. З днем 1. серпня с. р. вийдуть в житє для цивільних емеритів державних власні постійні леґітимациї урядові, котрі управняють емеритів до купованя цивільних карт зелізничих по знижений ціні просто в касах особових австр. зелізниць державних. Леґітимациї вислужених урядників державних перших кляс ранґи до 8-ої кляси ранґи (включно), управняють до набуваня знижених карт I. і II. кляси, леґітимациї вислужених урядників державних IX., X. і XI. ранґи до набуваня знижених карт II. і III. кляси, а леґітимациї вислужених слуг державних до набуваня знижених білетів III. кляси. Леґітимация мусить бути заосмотрена в фотоґрафію властителя. Леґітимациї виставляють президиї тих властий, в котрих округї службовім пенсионїст перейшов в постійний стан супочинку. Леґітимациї набувати можна в Дирекциї зелізниць державних у Відни по 1 коронї. Леґітимациї важні на пять лїт, але що року мусять бути продовжувані, а по пятьох роках на ново виставлені.

— Сегорічні маневри цїсарскі відбудуть ся в полудневій Угорщині в куті межи Дунаєм а Дравою, межи містами Могачем а Осїком (Essig), а будуть они важні з того взгляду, що на них буде переводитись проба з новими арматами.

— Відкликанє вправ войскових. Наслїдком прошеня громади і обшару двірского в Черниловї відкликала команда XI. корпуса войскового (львівска) назначені на день 30-го і 31-го с. м. вправи в стріляню тернопільскої залоги острими набоями з огляду на відбуваючі ся тепер жнива і відложила ті вправи на день 10 і 16 серпня с. р.

— О. М. Волкай, бувший православний сьвященик в Catasaqua в Пенсильвенїї, навернув ся до руско-католицкої церкви і — як пише американьска „Свобода“ — обняв парохію в Plymouth в Пенсильвенїї.

— Пращальне торжество. Зі Станиславова пишуть нам: Полк драґонів ім. цїсаря Франца ч. 1. по 4-лїтнім стационованю в Станиславові, попращав місто дня 30-го липня с. р. дуже торжественно. Перед памятником цїсаря Франца на площи того самого імени, ескадрона, розпочинаючи марш, передефілювала при звуках відповідного гимну на срібній фанфарі, дарованій в ювилейнім році 50-лїтного панованя цїсаря Франц-Иосифа I. полкам кіннициї, котрих властителем є сам монарх. Опісля по молитві в присутности ґенералїциї і всего офіцирского корпуса, вояки зложили вінець у стіп памятника. — Полк драґонів ч. 1. переходить до Ланьцута, а на его місце приходить з Чехії 14 полк драґонів кн. Віндішґреца.

— Концерт в Яремчи дня 3-го серпня, в суботу, устроюють львівскі концертанти: п-нї Лопатиньска, кольоратурова співачка львівского театру, п. Шляфенберґ, героїчний тенор заграничних опер, п. Посалевич, басїст надворної опери в Альтенбурґу і дир. Галь, звістний композитор і гармонїзатор руских мельодий. Догідність розкладу їзди і знижки (50%) прогулькових поїздів, уможливить лїтникам з Ворохти, Тартарова, Микуличина, Делятина і Надвірної взяти удїл в сїм концертї, який заповідає ся дуже інтересно так з огляду на перворядних виконавців, як і богату проґраму, в якої склад, крім оперових арий, входять також знані і улюблені пісні Галя, Берзона, Лисенка і др.

— Артистичну прогульку до Сасова в недїлю дня 4-го серпня уряджує співацка чвірка: п-нї Лопатиньска, пп.: Шляфенберґ, Посалевич і дир. Галь. Концерт відбуде ся в салї купелевого заведеня пп. Вайзерів. Гостина львівских артистів спонукала численне товариство золочівскої інтелїґенциї вибрати ся з прогулькою до Сасова, де вже заповіли свою участь в концертї.

— Другий з'їзд католицкого духовеньства з цїлої Австриї відбуде ся дня 29-го серпня с. р. у Відни, в I. дїльници при Schullerstrasse в готели „Zur goldenen Ente“. Комітет з'їзду запрошує все духовеньство до участи в з'їздї. Зголошувати ся належить під адресою: „Clerustagscomité in Kierling“, звідки надішлють запрошене. З'їзд займе ся справою: „Los von Rom“, „Liguori M ral“ і иншими жизненими справами католицкого духовеньства, які відносять ся до его становища в суспільности, матеріяльного положеня, забезпеченя на старість, уділеня відпусток і ин.

— Потонув. Дня 23-го липня с. р. купав ся 16-лїтний хлопець Петро Кокива з Чернева пов. рогатиньского в рїцї Свиржи і пішов на плесо, а не уміючи плавати, потонув і вже більше не виплив. В пів години пізнїйше видобуто его з води, але вже неживого. Всякий ратунок показав ся безуспішний.

— Сирітка. Вчера подали ми звістку, що в Лївчи чесанівского повіта грім забив дня 27-го липня трох людий: батька, матїр і сина; отже сю звістку доповняємо нинї: убита громом матїр держала на руках тримісячну дитину, котрій не стало ся нїчого; бідпятко лишило ся круглою сиріткою.

— Самоубийство. З Дрогобича доносять: Дня 22-го липня відобрала собі житє вистрілом з рушницї Тереса Ленгард, жінка столяря з Східницї. Причиною самоубийства має бути збожеволїнє.

— Огонь від грому. Дня 25-го липня около 1-ої години по полудни вдарив грім в хату Шаї Озіяса Штіка в Улянові, чесанівского повіта і хата згоріла зі всею знадобою в нїй. Шкода доходить до 3.600 К. Сама хата була обезпечена на 1600 К.

— І в калюжи можна утопити ся. Гнат, півторалїтна дитина Семка і Анни Лучків, господарів рільних в Боднарівцї, лишений без догляду впав дня 25 липня с. р. до калюжи, яка зробила ся по дощи а не глубшої як 30 центиметрів і утопив ся.

— Нещастна пригода. На шляху зелізницї Ярослав—Сокаль найдено опогди мужчину з відтятою ногою до колїна і з розбитою головою. Слїдство на місци викрило, що нещастний називає ся Иосиф Ковальский і є диєтарем при податковім урядї в Раві рускій. В понедїлок в ночи він вийшов пяний з коршми, але не знати, що дальше з ним дїяло ся, чи случайно він упав на шини, чи его там хто затягнув. По заосмотреню ран, Ковальского вислано до шпиталю в Жовкві.

— Війна против куреня папіросів завела ся в північній Америцї таки на добре. В радї міста в Чікаґо поставлено внесенє, щоби на 600 кроків довкола кождої школи не вільно було продавати анї папіросів, анї паперців, анї тютюну. Крім того кождий хто би продав дїтем тютюн, буде остро караний. (Отсе може би й у нас здало ся.) Ще острійший заказ видано в Оклягома. Кожда особа, фірма або товариство, коли би спроваджували, продавали або передавали комусь другому тютюн і паперцї або тютюн до жутя, мають бути остро карапі. Крім родителїв і опікунів не сьміє нїхто дїтем низше 15 лїт давати тютюн, паперцї або й тютюн до жутя. За продаванє папіросів, тютюну і паперців визначує ся кара не менша 240 а не більша 960 К.

Бо так мене тягне,
Так менї нудно.
Що з иншою на сьвітї
Жити булоб трудно.
Другої такої
Ще сьвіт не видав
За котруб я твоє
Любе тїло дав.

Відотхнув мовби скинув з грудий прикрий тягар і сказав:

— Перечитай ще раз, але поволи.

Іван читав співними голосом, відділюючи виразно стих від стиха. Коли скінчив, підняв ся зі стільця і мовчки глубоко поклонив ся трубадурови.

— Подобаєсь тобі? — спитав пан Вільгельм з гірким усьміхом на устах.

— Двох місяців проведених на Червонім замку не буду від тепер уважати страченими — відповів Іван.

— Ту канцону перепишіть сейчас на парґамин, але пишіть на вузкім крайчику — приказав трубадур. — Робота потрібна менї перед вечером.

Коли жонґлєри вийшли, сів на кріслї, опер голову на столї і попав в невеселу задуму.

І его тревожило поведенє господаря від часу відвідин в Ліє. Ґраф, що звичайно проводив майже цїлий день поза мурами замку, сидів тепер каменем дома і ногою нікуди не рушивсь. Давнїйше рівнодушний для ґрафинї, займав ся нею від тиждня ревно, стеріг єї, бавив єї все собою, причепив ся до неї так дуже, що всякі тайні сходини були неможливі. Для гостя був вправдї вічливий, але тою вічливостию холодною, — примушеною, котра не будить довіря.

І трубадур догадав ся, що щось довкола него дїє ся, що не віщує єму ясних днів. Чув що его стережуть і слїдять.

Однако найбільше болів его тихий докір, який бачив кождого дня в сумних очах панї Марґариди. Ґраф видко оповів жецї о его видуманій любови до папї Аґнїшки, она увірила, а він не міг її відкрити викруту. Хотів зблизити ся до ґрафинї на кілька хвиль, шепнути її кілька слів, але бачність ґрафа стояла непроходимим муром між ним, а улюбленою женщиною.

Воздух Червоного замку почав трубадура давити. Внутрішний голос шептав єму заєдно: утїкай! Ту осторогу повтаряли єму кождого дня нецирі, підозріваючі погляди ґрафа і неради а навіть ворожі замкової служби. Перед тиждцем усьміхали ся всї весело до сьпівака, а тепер дивлено ся на него з під лоба, як на заволоку. Коли показував ся на подвіри, чув довкола себе підозрінї шепти. Бурґраф забув ся раз так дуже, що буркнув на него, на вільного лицаря, як на паробка.

Трубадур відгадав, що его викрут не пересьвідчив ґрафа, зрозумів, що дальший побут на Червонім замку став для него небезпечний. Постановив вернути до своєї крїпости, в котрій міг сьміло ставити чоло навіть сильнїйшому противникови як володар Руссільону, але перед тим хотів бачити ся ще раз з ґрафинею, аби їй сказати, що сумує без потреби, що підозріває его несправедливо о вірність, що его серце не перестало бути єї слугою, єї підданим.

Пішле їй канцону; она пересьвідчить єї о его вірности.

Так обдумав, не могучи найти иншого способу, аби розмовити ся з Марґаридою.

Сонце стояло ще високо на небі, коли Іван приніс конщону, переписану на парґаминї.

— Скажи нашим людям, щоби були готові до дороги; вертаємо до дому — сказав трубадур.

— Покровитель вашого роду піддав вашій милости ту щасливу гадку — скрикнув урадований жонґлєр.

— Подякуємо єму за то в кабестеньскій каплици — сказав трубадур, даючи рукою знак слузї, щоби віддалив ся.

Коли лишив ся сам, обвинув парґамин довкола стріли і прикріпив его червоною, шовковою ниткою.

Вложивши кілька стріл за пояс, вийшов з луком до замкового огорода.

Тут забавляв ся якийсь час убиванем дрібної птицї, відтак пересьвідчивши ся, що в огородї нікого нема, станув на тарасї, звідки видко було вікна наріжної комнати, в котрій перебувала звичайно о тій порі ґрафиня.

Усьміхнув ся з вдоволенем. Не хибила.

Але не знав, що бороздою, закритий листєм мельонів, човгав ся до него малий хлопець з лисичиним лицем. Малі, чорні очи шпіґуна доглянули стрілу, обвинену парґамином і бачили, для кого була призначена.

Коли трубадур вийшов з огорода, підніс ся хлопець з кривки і побіг до бурґрафа.

Вскорі потім знав ґраф о незвичайній забаві свого гостя.

— — — — — — — — — — — — — —

Панї Марґарида спочивала на золоченій лаві, вистеленій мягкими футрами. Голову оперла на поруче, праве рамя опустила безвластно.

Туга за милим, непевність, тревога перед незвістним завтром перейшли по єї цвитучім лици тяжкою стопою недуги. На єї чолї вижолобили глубоку зморщину, пригасили блеск єї палких очий, з лиць стерли рожі і сьві-

— **Як платить Анґлїя.** Анґлїйске войско, іменно же найлїпша его часть, котра рекрутує ся з інтеліґентних кругів т. зв. Уеоманчу, не дістає вже від довшого часу своєї платнї. Отже недавно тому підофіцири з тих полків, що були на війнї в Полудневій Африцї, вислали телєґрафічну просьбу до короля, в котрій жалують ся на то, що не дістають платнї а відтак так кажуть: „Ми дістали приказ ставити ся перед Вашою королївскою Милостию, щоби дістати медалї. Увіряємо Вашу королївску Милість, що ми готові ще раз іти на війну, як би потреба; але не хочемо парадувати перед Вашим Величеством, щоби дістати пять кусень срібла вартости пять шилїнґів в видї медалю. Не хочемо іти на пир і заїдати там ласощі та пити шампана, підчас коли наші дїти і жінки гинуть з голоду, бо брак їм тих гроший, що ми заслужили собі з честию на полях битви за честь корони і держави. Ми знаємо, що нас жде за то воєнний суд але нас спонукав до того кроку скандальний спосіб, в який мінїстерство війни обходить ся з нами“. — То одна вість з Льондону, а рівночасно наспіла друга: Парляментови предложено посланиє короля, в котрім він каже, що хотів би якось особливо відзначити льорда Робертса за его великі заслуги (чи не тї, що велїв безпощадно стріляти і різати Бурів та палити їх хати?) яко верховного команданта в полудневій Африцї і припоручає парляментови, щоби той визначив Робертсови дотацию 100.000 фунтів (мало що не півтретя міліона корон)!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Київ 1 серпня. З вівтірка на середу вибух тут огонь, що знищив 19 купецких маґазинів.

Рим 1 серпня. Тут і в деяких доохрестних місцевостях дало ся чути легке землетрясенє.

Неаполь 1 серпня. Після послїдних бюлетинів стан Кріспі'ого безнадійний. Дїяльність серця чим раз слабша.

Будапешт 1 серпня. Бувший мінїстер і президент палати послів Дезидерий Сіляді помер вчера рано скоропостижно. Рада мінїстрів ухвалила похоронити Сілядія на кошт держави.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руској
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольського, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольського, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/5 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білєти їзди: Звичайні білєти аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білєти звичайні і всякі иншї, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

жість молодости. Велика утома виявляла ся в єї чертах.

— Кажеш, що пан Вільгельм не рушив ся від тиждня кроком з замку, не бачив нікого, не висилав ніяких листів? — говорила пані Марґаріда слабим голосом. — Кажеш, що смуток побілив его лиця?

— Чоло пана трубадура покриває сїра тїнь щирого смутку — відповіла Сермонда, підносячи голову від кросен, при котрих сиділа. — Я его дуже уважно слідила, а не добачила в его поведеню нїчого підозріного. Привидите его пані. Пан з Кабестен не зрадив вас нї на одну хвилю. Сплетню о пані Аґнїшцї вигадав сам ґраф.

— Так гадаєш? Може бути... Хочу вірити... вірю... Так менї та віра потрібна... О, так потрібна...

Пані Марґаріда піднесла очи до гори.

— Такі серця як мої не віддають ся на місяць на два, не бавлять ся любовію — шептала. — Серця горді люблять на смерть і житє, а зраджені метять ся страшно.

Зі співчутєм глядїла на неї Сермонда.

— Мучите себе без потреби, пані — сказала. — Колиб ви могли бачити ся з паном Вільгельмом, то пересьвідчились би, що не віддали серця негідному.

— Бачити ся з ним, говорити, але коли, де? Ґраф з своїм підозрінєм замінив замок на вязницю. Стїни мають тут тепер уши, дерева очи, камінє на подвіри, обстава в комнатах немов би глядїли, слухали.

Пані Марґаріда розірвала одежу на грудях.

— Душу ся в тій норі розбишак — говорила придавленим голосом. — Моя душа гидить ся безнастанним видом чоловіка, що чужий мому серцю. Утїкну до Бокер, а звідтам пішлю до Риму, до сьвятого Отця розумних мужів, аби менї від апостольскої столицї видобули розвід, аби здоймили з мене тї страшні кайдани.

Нараз щось свиснуло в комнатї і упало з бренькотом на поміст.

— Стріла обвинена парґаміном! — скрикнула пані Марґаріда і піднесла ся живо з лави. — То від него.

Вхопила дрожачими руками незвичайний лист, розірвала з посьпіхом нетерпеливости шовкову нитку і затопила ся цїлою душею в читанє.

В міру як читала, червеніло єї лице, очи почали сияти, уста розцвитали щасливим усьміхом.

Коли скінчила сказала до Сермонди:

— Памятаю, та сукня з арабскої матерії, котру менї прислали з Тулюзи, подобалась тобі дуже. Возьми єї; нехай тобі служить. Буде тобі в ній до лиця.

Сермонда, припавши до руки пані, покривала єї горячими поцїлуями, говорячи:

— Не щедрий дар тїшить серце старої служниці, але ваша радість, пані. Догадую ся, що моя любов до вас мала бистрі очи. Пан Вільгельм...

— Достойний любови мого серця — відповіла ґрафиня оживленим голосом. — Мушу его конче бачити, говорити з ним без сьвідків, скоро, як найскорше...

Надумувала ся хвильку.

— Старай ся бути нинї з ним і скажи єму, щоби був завтра рано в каплици. Нехай прийде пів години перед службою Божою. Ти будеш нас стерегти.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).